

TWAN EN INGEBORG REIZEN VAN ZUID-AFRIKA NAAR NEDERLAND (deel 4)

Twan Koenders (31) en Ingeborg van den Ban (29) zijn al ruim een jaar samen op reis. Het avontuur begon met een backpack, maar nadat ze van het vrije en avontuurlijke leven in Afrika hadden geproefd, besloten ze de backpack terug naar huis te sturen en met een Land Rover Defender verder te reizen. In deze en de komende uitgaven van 4WD Magazine nemen ze je op hun reis mee.

De Zambezi rivier vormt de grens tussen Botswana en Zambia. Er vaart een klein pontje heen en weer. Er staat een gigantische rij vrachtwagens op hun beurt voor de oversteek te wachten. Maar we hebben geluk: auto's krijgen voorrang en wij mogen dus vooraan aansluiten. Zodra we alle stempels hebben gekregen om het land uit te komen, mogen we het pontje op. Eén vrachtwagen, onze Ollie en een stuk of 20 mensen en het pontje zit vol. Het is meteen duidelijk, dat hier maar weinig toeristen komen, want we trekken met onze blanke huid en interessante auto behoorlijk wat bekijks. In nog geen vijf minuten zijn we aan de overkant en rijden we het pontje weer af. Het is een behoorlijk chaotisch proces om Zambia in te komen. Achteraf blijkt het één van de meest rommelige grensovergangen te zijn, die we tegenkomen.

Ollie op de pont van Botswana naar Zambia..

**IN HET
ECHTE
'AFRIKA'
KOMT
NAUWELIJKS
EEN 'BLANKIE'**

Carnet de Passage

Het Carnet de Passage is een soort paspoort voor de auto, waarmee je een voertuig tijdelijk in een land kunt importeren. Binnen een jaar moet Ollie weer terug in Nederland zijn, inclusief een in- en uitstempel van elk land op het Carnet. Pas dan krijg je de (flinke) borgsom weer terug. De borgstelling die je betaalt, moet ervoor zorgen, dat je de auto in een Afrikaans land niet achterlaat om hem bijvoorbeeld te verkopen. De importheffingen in veel Afrikaanse landen zijn namelijk erg hoog, waardoor je je auto voor een flink bedrag zou kunnen verkopen. Wanneer je je auto niet kunt uitvoeren, omdat hij total loss is na een ongeluk, of is gestolen, kan de overheid van een land je borgsom innen om de verschuldigde invoerrechten en bijkomende belastingen mee te dekken.

Nadat we het stempel hebben gekregen, moeten we door het stempekkantoor heen naar de achterkant om bij Interpol (is dit daadwerkelijk Interpol, of heeft iemand deze naam gewoon op een A4-tje geprint en opgehangen?) ook een stempel op het Carnet te krijgen. Vervolgens weer terug naar de eerste stempelaar, zodat hij het Carnet kan afronden. In een ander gebouwtje betalen we de 'road taks'. Vanaf hier worden we doorverwezen naar een ander golfplaten gebouwtje op het grensterrein om een 'council tax' te betalen. Als laatste moeten we nog een 'Third Party Insurance' kopen, een locale verzekering. Ingeborgs vader is vol verbazing over dit alles: een grens over gaan met een Nederlandse auto in Afrika is dus nog niet zo eenvoudig!

Road block

Na een paar kilometer rijden, komen we aan bij het eerste 'road block' van Zambia, waar we door de politie direct worden aangehouden. Twan moet langs de kant van de weg parkeren, want we hebben geen LHD-sticker (left hand drive) op de achterkant van de auto. Een voor ons totaal onbekende regel, maar de beste agent wil ons hier een boete voor geven van omgerekend € 33. Twan stapt uit en begint een heel gesprek om onder de boete uit te komen. Na een kwartier en veel onderhandelen later laat Twan de witte NL sticker zien, die we nog ergens in de auto hadden liggen en vertelt, dat dit betekent, dat we een Nederlandse auto hebben en dat dit gelijk staat aan een LHD-sticker. De agenten gaan er uiteindelijk mee akkoord, vermoedelijk met name, omdat het gesprek al veel te lang duurt en ze ondertussen geen tijd hebben om andere mensen aan te houden! We plakken de sticker en rijden snel verder...!

Victoria Falls

In Livingstone bezoeken we de indrukwekkende Victoria Falls, de breedste waterval van Afrika met een watergordijn van 1,7 kilometer breed. In het regenseizoen klotst 500 miljoen liter water per minuut naar beneden. Met een poncho aan lopen we langs de rand te genieten van de vele regenbogen, die ontstaan door het opstuwende water en de felle zon. Ondanks de poncho zijn we alsnog doorweekt: het water stroomt ons langs het gezicht en onze nek zo naar beneden!

Afscheid

Na zes weken lang bezoek te hebben gehad (Twans ouders in Kaapstad, vrienden in Namibië) nemen we in Livingstone afscheid van Ingeborgs vader, na met hem van Namibië door Botswana naar Zambia te hebben gereisd. Tijd om ons Afrikaanse avontuur samen verder voort te zetten!

Wildpark

Naast de Victoria Falls komen toeristen ook naar Zambia voor de mooie wildparken. South Luangwa National Park, dat volgens velen één van de mooiste wildparken van Afrika is. En daar is weinig aan gelogen! Het park heeft prachtige uitzichten, is heuvelachtig en je slingert van de ene kant naar de andere kant. Eén van de grenzen van het park wordt gevormd door de Luangwa Rivier, die bomvol zit met nijlpaarden en krokodillen. Het varieert hier van heuvelachtig en

dicht begroeid tot open vlaktes, waar je eindeloos ver kunt kijken. In totaal is het park 9.000 km² groot, maar de dieren concentreren zich met name in het middendeel, waar wij met Ollie door de 'main gate' komen. Olifanten op twee meter van onze eigen auto, leeuwen, een luipaard, dat een Impala (hertachtige) heeft gevangen, maar achterna wordt gegeten door hyena's en gigantische aasgieren. Het rijden in een wildpark is uitdagend door opgedroogde rivierbeddingen, waar je door diep, mul zand moet. Over 'dirt tracks', waar alleen maar pootafdrukken van olifanten staan, hoge boomwortels en scherpe bochten, waar we soms moeten steken om verder te kunnen. Je eigen pad zoeken, terwijl je ondertussen continu op zoek bent naar wilde dieren, naar 'jouw' ontdekking. Zodra de zon onder is, voelt het allemaal nog spannender: het kamperen in de parken, zonder hekken en zonder bewaking, is behoorlijk spannend, omdat de meeste dieren 's nachts juist actief worden. Het wild spotten gaat dan ook gewoon door: vier grote olifanten die over je kampeerplek lopen, een hyena, die in het donker op twee meter achter afstand achter je staat, de angstaanjagende brul van een leeuw op max 50 meter afstand...

Het echte Afrika

We hebben inmiddels van meerderen gehoord, dat de route tussen het South- en North Luangwa National Park waanzinnig mooi is: je komt dan nog in het 'echte Afrika'. Er komt amper een 'blankie', aangezien je zeker 12 uur nodig hebt om het stuk van 200 kilometer af te leggen. Afgelegen, achteraf, niet ontwikkeld, kleine dorpjes, ga zo maar door. Daar moeten we dus naartoe! In het begin denken we nog, dat we langs die kleine dorpjes komen, omdat we op weg naar de hoofdweg zijn. Maar er blijkt niet echt een hoofdweg te zijn. Het hele eind is een smal weggetje, misschien meer een pad te noemen, dat zich van het ene dorpje naar het andere strekt. Het slingert tussen het hoge gras door, dat soms wel drie meter hoog is en dus boven de auto

uitkomt. De paden lijken dusdanig 'random' te zijn dat het me verbaast, dat onze Garmin alle paden kent! Toch wel handig, die Tracks 4 Africa GPS- kaart!

Zwaaien

In elk dorpje waar we doorheen komen, remmen we wat af. Niet dat we zo hard kunnen rijden (40-50 km/uur), maar we remmen in ieder geval af naar 20 km/uur. Niet alleen, omdat de huisjes soms bijna op de weg staan, maar ook, omdat het zandpad zorgt voor een enorme stofwolk. Iedereen hoort de auto natuurlijk al van ver aankomen, dus overal komen de kinderen naar de weg gerend. Sommigen zwaaien, maar de meesten roepen 'sweetie, sweetie'. Anderen vragen om geld. Sommige kinderen zwaaien en lachen hun witte tanden bloot. De meesten zien er arm uit: hun kleren zijn vies van het stoffige zand en zitten vol scheuren.

Niet iedereen kijkt vrolijk. Er is een aantal jongetjes/jongens, dat ons aankijkt met een blik van: geef me nu geld, want anders zwaait er wat. En weet je, hoe kun je het ze kwalijk nemen. Wij rijden daar, rijke westerlingen en zwaaien leuk naar ze. Maar als je toekomst niet echt rooskleurig is en er komt elke dag weer een aantal rijke mensen door jouw dorp rijden, die ook nog eens een enorme stofwolk achterlaten, leuk zitten te zwaaien en te glimlachen, hoe zou jij je dan voelen? Toch voelt het ergens als een soort voorrecht om dit stukje 'echt Afrika' te kunnen zien. We zitten zo ver achteraf, dat er geen asfaltweg is, er geen winkeltjes zijn; slechts de mensen, hun huisjes en hun gewassen. Aan de andere kant voelt het vreselijk om te beseffen, dat deze mensen hier hun hele leven zullen zitten: op de grond, in het zand, voor hun huisje zonder kans op vooruitgang. Te zwaaien naar die paar auto's, die per dag langskomen.

Kopen?

Eenmaal weer op het asfalt wordt het rijden niet minder saai. Even een korte opsomming van wat je op een stuk 'snelweg' van ongeveer 300 kilometer ziet: 6 roadblocks, waar je wordt aangehouden en keer op keer je paspoort, rijbewijs, Carnet de Passage en verzekering moet laten zien. We worden aangehouden door de politie, omdat ze vinden, dat we te hard rijden, maar we weten er na een heel gesprek steeds weer met een waarschuwing vanaf te komen. Er staat een man langs de kant van de weg met een levende haan in z'n hand. Of we die willen kopen? We halen vrachtwagens in, die volgeladen zijn met dieren, waarvan de kop, of poten soms aan de zijkant tussen de spijlen doorsteken, waar ook nog mensen bovenop zitten. Maar ook vrachtwagens, waar de lading zo hoog is opgestapeld, dat je je afvraagt, of hij in de bocht niet zal omvallen. De 'snelweg' gaat dwars door alle dorpjes heen. Niet er omheen, zoals wij dat kennen. Om er zeker van te zijn, dat iedereen voldoende afremt, zijn er gigantische drempels gemaakt, waar je stapvoets overheen moet om geen schade te rijden. Overal op de vluchtstrook lopen mensen. Soms vraag je je af, waar ze vandaan komen, of waar ze naartoe lopen. Soms zien we kilometers niks, slechts het landschap. En dan opeens zie je stellingen vol met groente en fruit, prachtige felle kleuren van de opengesneden watermeloen, rijpe avocado's, bananen en mango's. Een paar honderd meter verderop blijken de winkeltjes gevuld te zijn met zoete aardappels, uien en tomaten, opgestapeld in grote plastic emmers. Iedereen verkoopt hetzelfde en iedereen zit daar de hele dag maar. Even later komen we langs houten stellingen vol met viezige, gebruikte jerrycans en Coca-Cola flesjes gevuld met honing. Vaak stoppen we om bij verschillende kraampjes iets te kopen. Zo kunnen we iedereen wat inkomsten en eten we zelf de rijpste vruchten!

Bandenspanning verlagen voor de wegen in het park...

Benieuwd naar meer avonturen van Twan en Ingeborg in Afrika en Azië? 500 DAGEN OP REIS is vanaf nu te koop! www.500dagenopreis.nl

Het boek

500 DAGEN OP REIS vertelt het verhaal van een avontuurlijke meid die besloot huis en haard achter te laten en haar drukke, werkende leven in Nederland in te ruilen voor een leven zonder vast programma, zonder route, op budget. En dat betekent dat je soms in bizarre situaties terecht komt, moet eten wat er walgelijk uit ziet en in ontegenwoordige bedden slaapt. Een ding is zeker: het levert vooral de meest hilarische en verbazingwekkende situaties op!